

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 18.

Fjerde Session.

16de Møde.

Onsdagen den 10de November.

(Fortf.)

Schytte (fortf.): Jeg troer, at i Sager som den nærværende, til hvis Bedømmelse der udfordres en særlig Sagkundskab, som jeg ikke antager Nogen her i Thinget besidder, er det naturligt, at Initiativet kommer fra Regjeringen, der efter de Oplysninger, — hentede enten fra den nærmeste Authority, Sundhedscollegiet eller andre Kilder, — som den har Leilighed til at indsamle, bedst vil kunne bedømme, om en Forandring i Lovgivningen er tilrådelig eller ikke, og jeg troer virkelig ikke, det er betimeligt efter alt hvad jeg skønner, og hvad der foreligger, at Thinget indlader sig derpå. Det forekommer mig, saavidt jeg opfattede det, at den ærede 7de Landstingsmand for 6te Kreds (Mau) kom i nogen Modsigelse med sig selv, idet han yttrede, at, dersom der var Spørgsmaal om Ophævelse af Vaccinationen i Almindelighed — saaledes opfattede jeg hans Ord — da skulde han ikke give Sagen sin Stemme. Jeg seer ikke rettere, end at det netop er derpå Forslaget gaaer ud; thi hvad vil Ophævelse af Vaccinationen sige Andet end Ophævelsen af Forpligtelsen dertil. At ophæve Brugen eller Benyttelsen af Vaccinationen for Enhver, der har Lust dertil, staaer jo ikke i Nogens Magt og kan vel altsaa ikke være Mening.

Dahl: Den ærede Forslagsstiller anførte forrige Gang som Forsvar for sin Mening eller ogsaa for at angribe Sundhedscollegiet, at muligvis vilde Lægerne omkring i Landet erklære sig for Vaccinationens Ophævelse, naar derom blev Spørgsmaal. Da saaledes den ærede Landstingsmand anførte dette som et Argument for sin Mening, var det, at jeg tillod mig at yttre, at, saavidt jeg vidste,

havde man netop ved det Lagemøde, som har fundet Sted sidste Sommer i Roeskilde, erklæret sig i en aldeles modsat Retning. Det var blot denne enkelte Bemærkning, jeg vilde tillade mig at gjøre. Da jeg nu engang har Ordet, vil jeg tillade mig at henvende et Spørgsmaal til den meget ærede Justitsminister, nemlig om der ikke tidligere er givet Dispensation fra Lovgivningen om Forpligtelsen til at lade Børn vaccinere; thi, er dette Tilfældet, vil der, saavidt jeg skønner, ikke kunne være Noget til Hinder for, hvis ellers Omstændighederne og de øvrige Forhold tale derfor, at den ærede Landstingsmand, som har stillet dette Forslag, ogsaa vil kunne faae en saadan Dispensation.

Bleehingberg: Jeg trøster mig ikke til at sætte mig paa Lægevidenskabens Højsæde, og jeg veed ikke, om Nogen af Thingets øvrige Medlemmer troer sig dygtig nok dertil; men for at fælde en Fordømmelsesdom over en Bestænkning af Sundhedscollegiet, der tæller saa mange dygtige Læger i sin Kreds, maatte man tiltroe sig Dygtighed til at indtage dette Højsæde. Jeg troer, man bør boie sig for en Udtalelse, der kommer fra Mænd, der i det borgerlige Samfund staae høiest i Henseende til den Videnskab, der her er Spørgsmaal om, Mænd, der af Staten have modtaget det offentlige Præg, at kunne udtale sig med Gyldighed om den Gjenstand, hvorom her er Tale; og, naar en Kreds af saadanne Mænd erklære sig, saaledes som det her foreligger, om deres Erfaring med Hensyn til det Lagemiddels Virkning, hvorom der er Tale, om Rigtigheden eller Urigtigheden af, hvad der paaberaabes om Forholdet imellem de forskjellige Sygdomme, og om det omhandlede Middels Virksomhed i Forholdet mellem de forskjellige Sygdomme, maa jeg ansee mig for bunden ved disse Udtalelser, og jeg trøster mig virkelig